

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΗΤΙΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΚΡΑΒΑΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΑΒΑΡΙΤΕΣ

ρον άρθρα του Καρκιρίτσα.Το περίφημο ποίημα του Συνεδιού. Η άχαλίνωτος παντασία του ποιητού. Τι γίνεται σήμερα.

Πώς κακοφημίστηκαν τὰ Κράβαρα. Και πῶς δημιουργήθησαν οἱ εἰς βάρος των ἀνακραστικοὶ θρύλλοι. Ὑπῆρχαν Κραβαρίτες Ζητιῖνοι ;... Τί συνέβηκεν πρῆγματικῶς. Οἱ Κραβαρίτες φορεῖς πολιτισμοῦ ! Τί διηγείται ὁ Θεόφιλος Καίρης; Πληγωμένους, πεινασμένους κκι κουρελλιασμένους σ' ἕνα ἀρχοντικῶν τῶν Κραβάρων. Τὰ περὶ Κραβαρίτων ποίημα τοῦ Συνεδιού. Ἡ ἀχαλίνωτος παντασία τοῦ ποιητοῦ. Τι γίνεται σήμερα.

"Όταν ἄλλοτε ἔβλεπαν ἕναν ζητιῖνο ἐπὶ δρόμῳ, συνήθιζαν νὰ λένε :

— Νὰ ἕνας Κραβαρίτης !
Κι' ὁ ἴδιος ὁ ζητιῖνος, ἀν τὸν ρωτοῦσαν ἀπὸ ποῦ κατὰγεται, ἀπαντοῖσες στεροχτύπως :

— "Άπ' τὰ Κράβαρα.
Κι' ὁμοῦ δὲν ἦσαν Κραβαρίτες ὅλοι οἱ ζητιῖνοι τὸν παλῆο καλὸ καιρὸ ἔβλεπαν πόση ὄμοια τὸ κακὸ ἔνομα τὰ Κράβαρα κ' ἔτσι γάθε ζητιῖνος, ἀντί νὰ κἀθετα νὰ δινῆ ἐξηγήσεις γιὰ τὴν πατρίδα του, περοῖσες γιὰ...φροδοτῶν Κραβάρων.

"Ἐβγαιναν ὄμοιος ζητιῖνοι ἀπ' τὰ Κράβαρα ;
Ναί. Αὐτὸ δὲν μπορούμε νὰ τὸ διαφεύσομε. "Ἐβγαιναν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ—σήμερα τὸ κακὸ ἐσταμάτησε ἐντελῶς—γύριζαν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, πῆγαιναν στὴν Πόλι, στὴ Βλαχία, στὴ Ρωσία ἀκόμα και ἐπέστρεφον στὴν πατρίδα και μὲ λίρες και μὲ φλωριά, πλοῦσι οἱ, ἀποφασισμένοι νὰ ἠουζήσομεν παιᾶ και νὰ ζήσομεν ἡμερα γηραιά.

Ὁδὲν κακὸν ὄμοιος ἀμύγες καλοῦ. Ταξιδευόντες οἱ ζητιῖνοι στὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς Ἀνατολῆς, ἔφεραν στὰ χωριά τους, ὅταν γύριζαν, ὄχι μόνονα παράδες ἀλλὰ και τις συνθήκες τὸν μακρονδν ἰσπὸν τοῦ ἐποκατεῖονταν και τὸν πολιτισμὸ τους. "Ἐτσι πάνω στὰ κατσάβαρα και Κραβάρων συναντοῖσες κανεῖς τὸτε κομηροχτισμένα παλῖτια, πὸν θὰ ζήλευαν τὴν ἐπιπλοσί τους κ' αὐτὰ τὰ μέγατα τῶν Ἀθηνῶν.

Μὴ σὰς φαίνεται περίεργο. Τὸ γεγονός ἀλλωστε αὐτὸ τὸ βεβαιώνει κ' ἕνας ἀξιοπistos μάρτυς, ὁ ἀληθινόντος σοφὸς Θεόφιλος Καίρης.

"Ὁ Καίρης βροῖσεται στὴν Θεσσαλία ὅταν ἐξεροῖγι ἢ ἐπανάστασις τοῦ 1821. Πατριωτῆς δὲ ὅπως ἦταν, ἔβαρε ἐνεργὸ μέρους στὴν ἐξεροῖγι τὸν οραμίῶν κατὰ τὸν τυράννον των. Σὲ μιὰ μάλιστα συμπλοκή ἐτραυματίστηκε και γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τουρκικὸ στρατό, ὁ ὅποιος κατέφτανε πανίσχυρος, πήρε τὰ βουνά.

"Ἐτσι τραυματισμένος, χωρὶς φοιῖα, χωρὶς νερό, περατοῖσες ἡμερα και νύκτα. Διέτριψε τὴ Θεσσαλία, μπῆκε στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα και μετὰ ἡμερῶν πολλῶν βεδωτικῆς πορείας, βάσανα και φοιῖα μάρτυρια και κινδύνους ἔφτασε τέλος, ἐτοιμοθάνατος σχεδόν, στὰ Κράβαρα. Στὸ χωριὸ τοῦ μπῆκε εἶδε μπῆος τὸ ἕνα ἀρχοντοσῖτο μὲ λαμπρότατο ἐξωτερικὸ καί, ὅπως ἦταν κορασιμένος ἀπ' τὸ δρόμο, δὲν ἐδίστασε νὰ μπῆ γιὰ νὰ βρῆ λίγη τροφή κ' ἀνάπαυση. Στὴν ἀπόφαση τοῦ μπῆκε δὲν ἦταν κανεῖς αὐτῆ τῆς στιγμῆς. Ἐθαύμασε ὁ Καίρης τὴν πολυτέλεια τοῦ ἀρχοντικοῦ και κἀθῆσε μπῆος στὸ τζάκι νὰ ζεσταθῆ. "Άπ' τὴν πορεία και τὴν κακοπέραση ἦταν ἄπλοτος, βρωμικὸς, ἔλειενὸς και τροσάθλιος. Καθῆνικος μπῆος στὸ τζάκι ἀπεροχολεῖτο νὰ μαζεύῃ ἀπ' τὰ ροῖα του τις ψειρες και νὰ τις ρίχνῃ στὴ φωτιά. "Τίπος νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ παλῖτι, διελογιζεῖτο ὁ Καίρης, συλλαμβάνον τὰ ἀιμοβόρα ζῶηρα ἀπ' τὰ κουρελλια του. "Ἐφαρνα εἶδε νὰ μπαῖν μέσα ὁ οκιδωπότης. "Ὁ Καίρης μολῖς τὸν ἀντίκρουσε θυμηθῆκε πὸς τὸν εἶχε συναντήσῃ κ' ἄλλοτε τὸν ἀνθρωπο αὐτό. Φαντασθῆτε δὲ τὴν ἐκπληξή του ὅταν σὲ λίγο θυμηθῆκε πὸς ὁ ἀρχοντας αὐτός, μὲ τὰ καινούργια ροῖα και τὸ ροδαλὸ πρόσωπο, δὲν ἦταν παροῦ ἕνας κακομοιριασμένος ζητιῖνος, ποῦ τοῦδινε ἄλλοτε ἐλεημοσύνη στὴν Ἄνδρο. "Ὁ οκιδωπότης ὁμολόγησε πὸς ἦταν πρῆγματι ἄλλοτε ζητιῖνος και πὸς μὲ τὰ χρέηματα τῆς ζητιανίας ἔχτισε τὸ μέγαρο ἐκείνο...

"Ἡ φήμη γιὰ τοὺς Κραβαρίτες ἔκαμε πολλοὺς νὰ γράψουν τερατοῖδη πράγματα γι' αὐτούς. "Ὁ ἀειμνηστος Ἄνδρας Καρκιρίτσας πρῶτος ἐδημοσίεουσε στὸ περιοδικὸν «Ἐστία», ὑπὸ τὸν τίτλον «Κράβαρα και Κραβαρίτες», σειρά ἄρθρων σχετιζῶν μὲ τὰς συνθηκῆς τὸν κατοίκων τὸν προαναφερθέντων Ζητιανοχωρίων. Στὰ ἄρθρα αὐτὰ ὑπάρχουν πολλὲς ὑπερβολὲς εἰς βάρος τὸν ἀτυχῶν αὐτῶν ἀνθρώπων.

"Ἐλέγοτο δηλαδὴ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ δτι ἀποτελοῦν τρομερὲς σπειρες, μὲ ἀντιπροσώπους και πρακτοεῖα σ' ὅλες τις πιάσες τῆς Ἀνατολῆς, δτι ἐστρεβλόταν τὰ τέκνα τους γιὰ νὰ τὰ βγάλουν σὴν Ζητιανία, δτι τὰ νοικιάζαν σ' ἀρχιζητιῖνους κ.τ.λ. κ.τ.λ. ἀπίστευτα και μωδῶδη.

"Ἐπιστεῖτε ὁκόμη δτι οἱ ἐκ Κραβάρων ἐπαῖτα ἔκαναν τὰ χρέηματὰ τους λίρες και τις ἔκωρβαν μέσα

στὰ χοντρά ραβδιά τους, τὰ ὅποια ἦσαν ἐπὶ τούτῃ κούφια ἐσωτερικῶς. "Ἐτσι τὰ πλοῦτη ἐκάστου ἔξ αὐτῶν μετροῖόντοσαν κατὰ ῥάβδους ἢ «ματσούκες», ὅπως τις ἔλεγαν. Πλουσιώτεροι ἦσαν οἱ «σαρνατοματσουκάδες» !

"Ἐκείνος ὄμοιος ποῦ ὀργιάσε κωρολετικῶς εἰς βάρος τὸν ἀτυχῶν Κραβαρίτων, ἦταν ὁ ἐκ Πατρῶν ποιητῆς Παναγ. Συνεδιός. Σ' ἕνα αὐτικοῦ ποίημά του, ὑπὸ τὸν τίτλο «Κράβαρα», ποῦ δημοσιεύθηκε στὰ 80 στήν «Ἀκροπόλι» και συμπειελήφθη κατόπιν στὴν ποιητικὴ συλλογῆ «Κοινωνία Ἐπῆ», ὁ Συνεδιός γράφει γιὰ τοὺς Κραβαρίτες πράγματα ποῦ ὅτε τὰ εἶδε ποτὲ βεβαία, ἀλλὰ και ὅτε συνέβαιναν ἀσφαλῶς.

Τὸ ποίημα τοῦ Συνεδιού εἶνε ἐκτενέστατο. Θὰ δημοσιεύσομε τὰ πῶ χαρακτηριστικὰ τὸ μέρη. Κατὰ τὸν ποιητῆν σ' ἕνα χωριὸ τὸν Κραβάρων, σὸν σπιτί τοῦ κῆρ' Σωτήρη, γίνεται τραντ-γχο πανηγύρι. Γιατί ; Ἀκούστε τὸν ἴδιο :

Γιὰ τοῖτο εἶνε τ' ἀρχοντικὸ τῶρα τοῦ κῆρ' Σωτήρη
γίνεται τὸ λαμπρότερο τοῦ κόσμου πανηγύρι.
Ἐχθὲς τὸ βράδν γεννήσων ἢ ἀκριβῆ του κόρη
και τῶκαμε...τὶ τῶκαμε ; σημαδιακὸ γόρη.
Ἐχει τὸ χέρι του κοιλὰ και τὸ δεξι του πόδι
μὲ μόνο ὄδο ὀδχτοια μεγάλα ὀν τὸ βῶδι !
Τὸ ἕνα μῆτι πρόσῖο και κόκκῖο τὸ ἄλλο,
και τὸ δεξι ἀνὰ και τὸν πῆταλο μὲ γάλλο.

Πῶ κάτω περιγράφει ὁ ποιητῆς τὴ δοκιμασία στὴν ὁποῖαν ὑπεβάλλοντο τὰ παιδιὰ τὸν Ζητιάνων γιὰ νὰ μπορούσων νὰ ἐβασκίσων τὸ πατρικὸ ἐ-ἀγ-γέλιμα :

Ἐτρέξαν στραβοδάγωνοι, μὲ πόδια γυ-
ρισμένα
χέρια κοιλὰ, πλάτες γυρτὲς και μῆτια
Γλασσομένα.
Τὶ διάβολο ! Σακάτῃδες οἱ Κραβαρίτες
ὄλοι ;
Σὺν χειροουργεῖου ἐμοιαζεν ὁ τόπος πε-
ρισβόλι.
...Στὸ σπιτί του ὁ κῆρ' Στρατῆς ἔχει χαρὰ
μεγάλη
και σπῆν ἀβλή του, ποῦ ἀβλή τέτοια δὲν
βρισκεταί ἄλλοι,
ἐσπῆσανε καταμοεῖς μιὰ κόρη κ' ἕνα ἀ-
γύρη.

ὡς δέκα χρόνων τὸ παιδί, ὡς δῶδεκα ἡ κόρη.

Κι' ἐνὸ τὸ παιδί, ὁ μικρὸς Γληγορῆς, ἦταν ὑγιέστατο ὡς ἐκείνη τῆς στιγμῆς, ἔφαρνα ἀρχίζε νὰ παῖξῃ τὸ ῥόλο το σακάτη πρὸς τῆς ἐκ Ζητιάνων κρητικῆς ἐπιτροπῆς :

Βλέπε ὀν μσοκοτελο μὲ μῆτια ἀγγειμένα,
σοῦ δείχνει τὸ ποδῆρι του, τ' ἀνὰ τὰ κουραμένα.
Τοῦ δίνουν ὄδο σὸν πόδι του, μὲ αὐτὸ δὲν τὸ κουνεῖ
και μοναχὰ μὲ κλάματα σοῦ δείχνει πὸς πονεῖ.
Μὰ ὄρα ἄφοῦ τὸν παῖδερν τὸ φοβερό Γληγορῆ
ἔφωραζαν τὸ «ἄξιος» κ' ἔφρονταζαν τὰ ὄρη.
Χαριζοῖον τὸν πατέρα του γιὰ τὸ παιδοῦ τὸ χῆρι,
σαριζοῖον και τὰ Κράβαρα γιὰ τέτοιο διακονιῆρ !

Κατόπιν ἐρχεται κ' ἡ σειρά τῆς κόρης, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀποτεῖνεται «ἡ γεροντιότερη γυνή» και τὴν συμβουλεύει :

Τὸ παροῦδὸ χερσὶ σοῦ ὀν κρινόζυωμένο
δειξε πὸς ἀπὸ γενετῆς σοῦ εἶνε κωατημένο.
Κόρη μὸν, ὀν τὴν πέρδικα μὲ τῶνα πόδι σπῆσου,
κῆμε πὸς οελληνιζοτα και ὀν κωοφῆ μωνγγόσου.
Πῆρε τῆς γῆς τὰ τριτάτα μὲ τὰ φερετὰ τὸν ἀγέρα
και γῆρῖσε σὸν σπιτί ὀν τραντ κωρὰ μιὰ μέρα.

Και ἐπειδὴ ἡ κόρη ἀντιπέκεται σὴ θέλησι τὸν γονέων και τὸν συγγωριανῶν τῆς προτιμῶντας, καθὼς λέει, νὰ γῆνη καλογοητῆ παρὰ διακονιάρα :

"Ἡ μῆνα τῆς νεροσιζοτα, ὁ κῆρ' Στρατῆς θυμῶνη,
ἐτῆς ψαλιδῆς τὰ μαλλιά και χῆμου τὴν λαπλώνει,
"Ὅσο νὰ πείξ «Πάτερ ἡμῶν» σὸν φάλλαγα τῆ
[βῶνον],
ἐτῆς οπαζον τῶνα δόνει τῆς, τρία τῆς δόνεια βγά-
[γνον],
και λαχαριζεῖ ἢ λυγερῆ κ' ἢ στρογγυλεῖ τρα-
[γουνῶνε :

— «Καλότυχος ο κόρησ σου κι' ή μόνα πουδ σ' εγέννα
που κάθε χρόνο θάρχεσαι με τράτα φορτωμένη'
και πάλι θα σέ δέχεται του Μισρηιού ή σεράτα...»

Τό ποίημα του Συνοδιού κλείνει μ' ένα γράμμα, τό οποίο στέλ-
νει άπ' την Αθήνα στά Κράβαρα ένας μεγάλος πρῶκτωρ ζητιάνων.
'Απολαύσατέ τό :

Είς Κράβαρα έξ 'Αθηνών, είκοσιτρείς του 'Απρίλ.
χάρτι θεία χερούς έχουμε εγώ κι' οι φίλοι.
Μου λέγεις, κώρ 'Αλέξη μου, σ'ό δεύτερό σου γράμμα
άν έλαβα τό πρώτο σου κι' άν θέλω νέο πράγμα.
"Όσοις τίς άλλες μουσετείες τούς τράβηξεν ή Πολί,
ήσαν άλλθεια τής δουλειάς και για ξεδούλο δλοι.
Στείλε μου δώδεκα κουλούς και κρατημένους έξη,
και τρείς σεραθούς γιατι οι σεραβοι στοιχίζουν κώρ 'Αλέξη.
Σου στέλνω άπό εκατό δραχμές κάθε κεφάλι,
γιατι άκομα έμβαρομα δεν μούκαναν οι άλλοι.
'Εκλείσθη ή κόρη του Στρατή εις τό νοσοκομείο
και διά τούτο σου σφαιρώ έκαστοτάρια δύο.
Και μη γυρεύς... κόντερα να βρω τό διολό μου.
Άς έχω χείρι σ'ό Θεό και εις τόν θρόλο μου.
Μην τά φατάς, σάν γωνοτικός που είσαι, τι τραβώμε,
εις βουλευτάς και εις βοηθούς κωλόκωρα μετρούμε,
'Σ όρκίζομαι, σ'ήν παλαιά που έχουμε φίλια,
ζημία κήρυσον καιρό μου δείχνουν τά βιβλία.
Με τίς οικονομίες μου πέρς πέρα πώσ τά βγίνω,
έρετός τά κορίτσια μου θ' άφήσω χωρίς πίνω.
Τό μάγειρά μου έδώξα κι' έρέτός ή κυρία
ούτε άρωματικά λουτρόθ θα κάρη ούτε κρύα.
Με βίτι κλειώ τό γράμμα μου, σημαίνει λειτονορ-
γία!

κατάλνου οίνου σ'ήμερα κι' έλαίον και άργία.
'Η χείρις του βοηθία μας να είνε, κώρ 'Αλέξη,
και άπό κέρδη και καλά σ'ά σπία μας να βρέξη.

'Υστερόγραφον

'Αλλάθια, έλπομόν'ησα...φιλίεκο μεγάλο,
δωδ-τρείς μερικιοθήλκους να μ' εύνης δίχως

Σου τούς πληρώνω άκριβά, τούς θέλω πριμορόλι,
σ'ή Λόντρα έχον πέρασι μεγάλά, οι διαβόλοι.
Σ' άσπαζομαι γλυκά-γλυκά άπό βαθεία καρδιά
με δ'ήν τήν κυρία μου και μ' όλα τά παιδιά.
Και μένω δωλος δωλικός τής υπεραφεντίας σου,
εγώ Πουλής Πουλόπουλος έκ του χωριού Πρα-
σοου.

Αυτό είνε τό ποίημα του Συνοδιού, πλήρης φαν-
τασίας και καρδιάς φυσικά.

Αδτη και ή ιστορία τόν εκ Κραβαρών έπαιτών, οι
όποιοι έβράταζαν τίς άμαρτίες όλων τήν συναδέλφω
των εν έπιταίει. Συνέβη δηλαδή με αυτούς ό τι συνέ-
βησε άλλτοις και συμβαίνει άκομα, με τούς υποδηματοζαβαριστάς.
Τους φατάς άπό τού κατάγροναι και σου άπαντουν είτε Συμφωνιοι
είνε είτε νησιώτες :

— 'Από τή Μεγαλόπολι.

'Όποις όμως έγράφαμε, οι Κραβαρίτες εισήγαγαν στην περιφέ-
ρειά τους και πλούτη και πολιτισμόν. Σήμερα πειά τά γραφικά
χωριά τους δεν έχον καμμία σχέση με τήν έπιταίει. Οι Κραβαρίτες
σημητεύονται, δουλεύουν τίμια κι' εύσυνείδητα και γυρίζουν
πάλι στην φίλην πατρίδα δολοαρτοίχοι, νοικοκυραίοι, άφεντάν-
θρωποι.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ... ΦΕΙΔΙΟΥ

Φαίνεται ότι εκτός των ανθρώπων αυτοκτονούν κάποτε και τά
ζώα. Κάποιος Άγγλος φυσιοδίφης δηγείται ότι στα παλιά χρόνια
τό μεγαλύτερο μέρος τής περιφέρειας 'Ιλλινόια τής 'Αμερικής ή-
ταν χέρσο και γεμάτο δηλητηριώδες ύδρες. Οι γεωργοι, οι όποιοι
ώργωναν εκεί, σφανατόυσαν κάθε τόσο φειδια και ίδιως κροτάλιας,
άπό τούς όποιους όμως δεν είχαν κανένα φόβο, γιατί ήσαν βραδικί-
νιχα κι' έξ άλλου όταν περπατούσαν προζαλούσαν άρκετό θόρυβο.
Μιά μέρα λοιπόν που δύο έγγάτες ώργωναν,
βόηκαν έναν κροτάλια και άρχισαν να τόν χτυ-
πούν δυνατά με τίς βουκέντρες των. στέκοντας
πάντα σέ άπόστασι. Τό φειδί τότε, μη μπο-
ρώντας ούτε να ξεφύγη, ούτε να τούς έπιτεθή,
κατελήφθη άπό λύσσα κι' έχωσε τά δόντια στό
κορμί του. Τό δηλητήριο οδέν άργησε να φέρη
τό άποτέλεσμά του και σέ λίγη λεπτά ό κρο-
ταλιάς ήταν νεκρός.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓ

'Η γυναίκα κατά τόν Στρίντμπεργ. 'Ο άγγελος που μετ-
βάλλει τόν κόσμο σέ κόλασι. 'Ο συγγραφέας που δεν θέλει
να γράσει. 'Ο τρίτος γάμος. Μία περίεργη πρότασι γάμου.
Τι του έλειπε άπό τό γρκαριο του... Πληρωμένα δλα ! Πάς
δέν τόν... Έκοφέ ο Δανός συγγραφέας κλπ.

'Ο διάσημος Σκανδιναύος συγγραφέας Στρίντμπεργ, ημίαιτα
και για τό χούμορ του. Παράδοτομε έδώ μερικά άπό τά όρραί τερο
άνέκδοτά του :

'Ο Στρίντμπεργ βρισκόταν ένα βράδυ σέ μιá κοσμική σερρέν-
τωσι. Γύρω του είχε σχηματισθή ένας όμιλος άπό κυρίες και κυ-
ριους, που περιούσε τήν ώρα του σκεπτόντας εύθιμα για τίς γυναί-
κες. Σέ μιá στιγμή κάποιος άπό τούς παρισταμένους ελε :

— Μία όμορφη γυναίκα, άγαπητή μου, είνε ένας άγγελος, φρο-
μένος άπό τόν παράδεισο.

— Ναί, άπάντησε άμέσως ό Στρίντμπεργ, αλλά μόλις έβρη στον
κόσμο, τόν μεταβάλλει σέ κόλασι.

"Όταν τά χρόνια είχαν πειά άρχισα να βαραινουν επάνω στη ρά-
χη του Στρίντμπεργ, ό διάσημος συγγραφέας δεν ήθελε με κανένα
τρόπο να τό άναγορίσει αυτό. "Αν και είχε πάρει δύο γυναίκες ως
τότε, όταν έγγήμε κι' άπό τή δεύτερη γυναίκα του, σκεπτότανε να
παντρευθί και για τρίτη φορά.

Συνέβη λοιπόν τότε να έρωτηθί μιá όρραία ήδο-
ποιο τό κινηματογράφου, πολύ γνωστή, τι, Νόριετ
Μπώσε. Και μιá μέρα που ήταν μαζί της, τής ελε :

— Χάριετ, για χάρι σας, θα ήμωνα διατεθειμέ-
νος άπο τούφερο και τά χειρότερα κατά τού κόσμου.

— "Α ! έκανε εκείνη γελάοντας, ό καθένας θα μπο-
ρούσε να τό πη αυτό. Μά πός θα τό άποδείξετε :

— Πός θα τό άποδείξει ; άπάντησε ό Στρίντ-
μπεργ. Κάνοντάς σας γυναίκα μου!

'Ο Αύγουστος Στρίντμπεργ είχε καθίσει μιá μέ-
ρα έπιτό στο γραφείο του για να έγρασθί. Έπιτα
όμως άπό κάμποση ώρα πετάχθηκε επάνω άπόμα
και άρχισε να φωνάζη στην νηριέτιά του.

Εκείνη έστρεξε άμέσως, γιατί ήξερε πόσο άσχημα
έδινονε ο κόρησι της. Μόλις τήν ελε ό Στρίντμπεργ,
έβαλε τίς φωνές :

— Τι σπύτι είνε αυτό, ιστορίες να μου πης ; Κόθε
φορά που θα θέλησω να έγρασθί, είνε άδύνατο να
μη λείπει κάτι επάνω άτ τό γραφείο μου!

— Τι σάς λείπει ; ρώτησε ή νηριέτιά με άγωνία.

— Τι μου λείπει... τι μου λείπει... έκανε ό
Στρίντμπεργ. Νά, ένα κομπωτίρι!

'Ο νεανίος Στρίντμπεργ, άφοδ άδικα έδημιούργησε τόσο θόρυβο,
στο τέλος δεν βρήκε παρά ένα κομπωτίρι δια δικαιολογία του.
Παύ σ'είσι όμως υποπόρσε νάχη τό κομπωτίρι αυτό με τό γράμμα
του, αυτό ούτε εκείνος δεν θα μπορούσε να τό πη.

Μιά φορά που ό Στρίντμπεργ ήταν στό Παρίσι, συνάντησε στό
δρόμο ένα γνώριμό του Δανό συγγραφέα.

— Καλά που σέ βρήκα ! τού ελε εκείνος. Μπορείς να μου έπι-
στρέψης τά πενήντα φράγκα που σου έχω δανείσει ;

— Και τότε μου τά δάνεισες αυτά τά πενήντα φράγκα ; ρώτησε
έκπληκτος ό Στρίντμπεργ. Δέν θυμάμαι τέτοιο πράγμα έγώ.

— Έχεις δίχρο να μη θυμάσαι, ελε ό γνώριμός του συγγραφέας.
Σου τάδωσα ένα βράδυ, πριν μιá έβδομάδα, που ήσαν ποιέμενος.

— "Α, ναί, τώρα τό θυμήθηκα, έπεδεδάωσες ό Στρίντμπεργ. Μά
αυτά τά χρήματα σου τά επέστρεφα, άγαπητή μου!

— Μου τά επέστρεφες ; έκανε ό άλλος. Μά τότε, διάβωλε, μου τά
επέστρεφες ;

— Πρώ τριών ήμερών. Άποκρίθηκε ό Στρίντμπεργ. Μά έχεις δί-
χρο να μη θυμάσαι. Ησουν στυπία στό μούδι!

"Ετσι ό κομπωτιήρης συγγραφέας άνέκορσε πρίναν, κατά τό
δη λεγόμενον.

**ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ
ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΙ' Ο ΜΠΕΚΡΗΣ**

"Ενας γερο-μακερής κατά τίς τελευταίες
στιγμές του άνοιξε τά μάτια και ζήτησε νερό,
λέγοντας :

— Τώρα που τρώγκατα να παρουσιασθί έ-
νώπιον του Θεού, θέλω να σιμφιλιώθί με τόν
... χειρότερο έχθρό μου!...

